

Arrest

nr. 325 433 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) februari 1995.

1.2. Verzoekster dient op 30 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 26 februari 2024 en 12 augustus 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 september 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en op 13 februari 1995 geboren te zijn in Marcadde, in het district Afgooye van de provincie Lower Shabelle. U hebt nooit elders in Somalië gewoond, behalve toen u met uw familie kortstondig in het buurdorp Hawo Abdi gingen verblijven tijdens de droogte van 2011. U bent moslim en lid van de Wacdaan Cisman clan, een subclan van Hawiye. U bent niet naar school gegaan, maar u ging wel tot uw negende naar een Koranschool. Verder werkte u als veehouder. U was sinds 2011 getrouwd met J.A.A. en jullie hadden vijf kinderen. U bent van hem gescheiden in 2019. Uw kinderen wonen momenteel bij uw zus F. en uw maternale oom A. in Ceelasha Biyaha, district Afgooye.

In juni 2021 leerde u een man genaamd I.I. kennen en kregen jullie een relatie. Toen u er na een tijdje achter kwam dat hij een lid was van al-Shabaab, besloot u om het contact met hem te verbreken. Hij bleef u echter opbellen en op een avond kwam hij naar uw huis en werd hij boos op u. U liet hem toen niet binnen. Een week later, op 14 augustus 2021, kwam hij opnieuw langs. Op het moment dat u de deur wilde sluiten, kwam hij toch binnen, waardoor u achteruit viel en uw enkel bezeerde. Uw broer N. kwam tussen en werd neergeschoten door I.. De volgende nacht belde I. u op en zei u dat hij u zou vermoorden als u niet met hem wilde trouwen. Uw oom bracht u vervolgens naar zijn huis en de volgende dag ging u naar Mogadishu.

U verbleef tien dagen in Mogadishu. Tijdens die periode kreeg u te horen dat I. uw zus en uw kinderen had bedreigd en hen had gezegd dat hij u ging zoeken. U vertrok uit Mogadishu op 25 augustus 2021. U reisde via Oeganda naar België, waar u aankwam op 30 augustus 2021. U diende dezelfde dag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 november 2021 belde uw oom u op om te zeggen dat al-Shabaab naar hem hadden gebeld om naar u te vragen. Een maand later zag uw oom 's nachts mannen rond uw huis lopen.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door al-Shabaab. Ook vreest u dat uw oom uw dochters zal laten besnijden.

In het kader van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest in verband met een fractuur aan uw enkel, opgesteld door dr. V. op 26 november 2021; een medisch attest waarin staat dat u vrouwelijke genitale verminking type 3 hebt ondergaan, opgesteld op 4 april 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS stelt vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met een lid van al-Shabaab nadat u geweigerd had met hem te trouwen. Uw verklaringen hieromtrent zijn namelijk vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig.

In de eerste plaats rijzen er twijfels bij uw verklaringen over uw scheiding van uw toenmalige echtgenoot J.A.A. in 2019. Uw verklaringen over de scheiding zijn namelijk zeer beknopt en ondoorleefd, en komen bovendien niet overeen met de algemene informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat u van uw ex-man wilde scheiden omdat u boos was op hem omdat hij met een andere vrouw was getrouwd (zie CGVS II, p. 4). U weet echter niet hoe hij die andere vrouw heeft leren kennen (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen wat er allemaal gebeurde in de periode rond jullie scheiding, stelt u enkel dat u ruzie had met hem en dat hij agressief was geworden nadat uw vader was overleden (ibid.). U laat na meer te vertellen over de omstandigheden van uw scheiding. Wanneer u vervolgens twee keer gevraagd wordt om uit te leggen hoe de scheiding was verlopen, verklaart u dat u aan uw maternale oom om hulp had gevraagd en dat hij en een andere man erbij waren toen de scheiding werd uitgesproken (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt dat die andere man een veehouder genaamd Ahmed was die toevallig passeerde en kwam kijken (ibid.). Ook zijn uw verklaringen over deze gebeurtenis echter bijzonder ondoorleefd, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kan u niet duidelijk stellen wie vragende partij was voor de scheiding, aan de ene kant stelt u dat uw man zei dat hij van u scheidde, aan de andere kant stelt u dat u zelf de scheiding had aangevraagd

(ibid.). Hoe het ook zij, uw verklaringen over het verloop van deze scheiding komen niet overeen met de gebruikelijke wijze waarop een scheiding plaatsvindt in Somalië. In het geval dat de vrouw zelf de scheiding aanvraagt, heeft zij toestemming nodig van haar clan en moet ze verschijnen voor een lokale sharia rechtbank en een goede reden opgeven voor de scheiding. In het geval dat de man de scheiding aanvraagt gaat dit gemakkelijker maar moet hij wel eerst drie keer zijn wens hiertoe uiten (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Over al deze gebruiken vermeldt u niets. Uw verklaringen over het verloop van de scheiding zijn hierdoor weinig geloofwaardig.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over de periode na uw scheiding niet kunnen overtuigen. Wanneer u gevraagd wordt of u na uw scheiding in uw dorp anders behandeld werd en u gevraagd wordt hoe de periode na uw scheiding verliep, komt u niet verder dan te stellen dat u geen problemen had met de burens, dat u soms gevraagd werd waarom uw man u had verlaten en dat u geen inkomen meer kreeg van uw man (zie CGVS II, p. 5). Aangezien u in het dorp achter bleef als gescheiden vrouw met vijf kinderen (zie CGVS II, p. 4) kan verwacht worden dat u meer gedetailleerde en/of doorleefde verklaringen kan afleggen over de invloed die deze ingrijpende gebeurtenis voor u had. Dat u dit niet kan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw scheiding.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw scheiding, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de relatie die u als gescheiden vrouw zou zijn aangegaan met al-Shabaab lid I.I.. Daarnaast stelt het CGVS vast dat ook uw verklaringen over uw ontmoeting en uw relatie met Ismael op zich niet weten te overtuigen.

In de eerste plaats slaagt u er niet in om I.I. te beschrijven. U vertelt dat jullie na jullie ontmoeting lang hebben gepraat en elkaar hebben leren kennen en dat hij altijd terug kwam en met u meewandelde naar uw huis (zie CGVS I, p. 8). U zegt ook dat u een relatie met hem bent gestart en dat jullie regelmatig telefoneerden (zie CGVS II, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd om Ismael te beschrijven, komt u echter niet verder dan te stellen dat hij een lange zwarte man was met grote ogen (zie CGVS II, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt om zijn karakter te beschrijven, stelt u dat hij een gewone mens was (ibid.). Wanneer u hierop gevraagd wordt om meer te vertellen over zijn karakter, stelt u dat u er niet veel over wist maar dat u later ontdekte dat hij een slecht karakter had, toen hij uw broer had gedood (ibid.). Nochtans stelt u dat u in het begin wel interesse in hem had en dacht dat hij een goede man voor u en uw kinderen zou kunnen zijn (ibid.). Dat u dan niets kan vertellen over zijn karakter in de periode dat u een relatie met hem had, en dat u zijn uiterlijk slechts in enkele woorden kan beschrijven, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de relatie die u beweerde te hebben gehad met deze man.

Daarnaast slaagt u er niet in te verklaren hoe het kwam dat u een relatie begon met een man die zo weinig over zichzelf prijs gaf. U stelt dat de mensen in het dorp elkaar wel min of meer kennen (zie CGVS I, p. 11) maar dat u hem nooit eerder gezien had (zie CGVS I, p. 16). U stelt dat hij stiekem deed en dat hij niet veel over zichzelf vertelde, ook al vroeg u hem soms zaken over zichzelf (zie CGVS II, p. 8). Zo stelt u dat hij zijn clan geheim hield voor u, ook al had u er enkele keren naar gevraagd (ibid.) en dat hij u niet zei waar hij woonde, enkel dat hij in het bos woonde (ibid.). Wanneer u wordt gevraagd wat u daarvan vond als hij zo geheimzinnig deed, stelt u dat u dacht dat hij niet wilde dat zijn informatie achterhaald werd omdat hij misschien nog andere vrouwen had (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt wat u daar dan van dacht, stelt u dat u niet wilde trouwen met een man die een andere vrouw heeft en dat u daarom ook gescheiden was van uw ex (zie CGVS II, p. 9). Het is dan ook vreemd dat u toch een relatie wilde met Ismael, ook al had u vermoedens dat hij een andere vrouw had. Ook stelt u dat u hem telkens vroeg waar hij woonde en dat hij u dat niet vertelde (zie CGVS II, p. 7). Hij vertelde u enkel dat hij met andere mensen in het bos woonde (zie CGVS II, p. 8). Hierover legt u uit dat hij zei dat hij diep in het bos woonde in een richting waar niet veel mensen wonen, waarvan u had gehoord dat daar al-Shabaab leden wonen (zie CGVS II, p. 9). Ook stelt u dat u hem verschillende keren had gevraagd wat zijn werk is maar dat hij het u eerst niet vertelde, tot hij later bekende dat hij voor al-Shabaab werkte (zie CGVS I, p. 16). Over zijn familie wist u enkel dat zij in Mogadishu woonden (ibid.). Het is dan ook opmerkelijk dat u een tijdlang in contact bleef met deze man die plots opdook in uw dorp, zonder daar familie te hebben, en die niets over zichzelf vertelde. U geeft zelf aan dat u vermoedens had dat hij verschillende vrouwen had en u maakt zelf de link met al-Shabaab die in het bos wonen. Dat u de relatie zo ver liet komen tot het moment dat hij u ten huwelijk vroeg (zie CGVS II, p. 6), komt zeer ondoordacht over en komt niet overeen met uw sterke principes tegen polygamie en al-Shabaab. Uw verklaringen over uw relatie met Ismael zijn bijgevolg weinig geloofwaardig.

Ook dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden nadat u I. had afgewezen weinig geloofwaardig zijn. U stelt dat Ismael u op een dag vertelde dat hij deel uitmaakte van al-Shabaab, waarna u besloot om niet meer met hem om te gaan, zijn telefoontjes niet meer te beantwoorden en niet meer met uw dieren te gaan wandelen omdat u schrik had van hem (zie CGVS I, p. 8). U vertelt dat hij op een avond bij u thuis langs kwam maar dat u de deur dicht deed toen u hem

zag staan (ibid.). U verklaart hierover dat u dacht dat hij kwam om u mee te nemen (zie CGVS II, p. 10). In de week nadien heeft hij u nog verschillende keren opgebeld maar antwoordde u niet (zie CGVS I, p. 8). Eén week later kwam hij net als de keer daarvoor 's avonds aankloppen op de deur en omdat er soms burens iets kwamen vragen, hebt u opnieuw de deur open gedaan (zie CGVS II, p. 10), dit met alle gevolgen van dien. Indien u werkelijk het huis niet meer uitkwam uit vrees voor deze man, die slechts een week voordien voor uw deur stond en u ondertussen bleef opbellen, is het vreemd dat u toch de deur open deed zonder te weten wie er aangeklopt had. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, stelt u dat u niet verwacht had dat hij zou terugkomen (zie CGVS II, p. 11). Wanneer u twee maal gevraagd wordt waarom u dat niet had verwacht, stelt u dat als iemand de deur toe doet voor iemand die voor de deur staat, die persoon niet meer zal terugkomen (ibid.). Deze verklaring rijmt echter niet met uw verklaringen over de herhaaldelijke telefoontjes van I.. Dat u verwacht had dat een lid van al-Shabaab niet meer terug zou komen enkel omdat u de vorige keer de deur had dicht gedaan, komt zeer onwaarschijnlijk over en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat u geen stappen hebt ondernomen om bewijsmateriaal te verzamelen om uw verklaringen over uw problemen met het al-Shabaab lid te ondersteunen. U stelt verschillende keren dat I.I. u regelmatig opbelde (zie CGVS II, p. 6) en dat hij u ook sms'jes zou hebben gestuurd om u te bedreigen (zie CGVS II, p. 6 + p. 11). Wanneer u wordt gevraagd of u nog een bewijs hebt van de sms'jes of telefoontjes, stelt u dat uw oom uw telefoon van u had afgenomen zodat u niet meer bedreigd zou worden (zie CGVS II, p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat uw oom met uw telefoon heeft gedaan, stelt u dat uw oom u niet gezegd heeft wat hij ermee gedaan heeft en stelt u dat u niet denkt dat hij die telefoon nog heeft (ibid.). Daarna stelt u dat uw oom alles in de gsm heeft verwijderd om te vermijden dat de man hem zou contacteren (ibid.), wat geen verklaring is waarom uw oom de inhoud van uw gsm zou hebben verwijderd. Wanneer u hierna wordt gewezen op het mogelijke bewijsmateriaal dat op die gsm zou kunnen staan, stelt u dat u toen niet wist dat het nodig zou zijn omdat u toen nog dacht terug te keren naar uw dorp (ibid.). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw oom die bewijzen misschien nog heeft als hij uw gsm nog heeft, past u plots uw vorige verklaringen aan dat u niet weet of uw oom de gsm nog heeft en dat hij alles zou verwijderd hebben en stelt u plots dat uw oom uw gsm en de simkaart stuk heeft gemaakt (ibid.). Wanneer u wordt gewezen op uw verschillende verklaringen hierover, stelt u dat u het had over het moment dat u flauwgevallen was en uw oom de telefoon had genomen (ibid.). Dit is geen verklaring, aangezien u eerder uitdrukkelijk werd gevraagd of uw oom uw telefoon nog steeds zou hebben (ibid.). Bovendien stelt u dat al-Shabaab ook naar uw oom zou hebben gebeld na uw vertrek (zie CGVS I, p. 9) maar ook hiervan legt u geen bewijsmateriaal neer. Dat u uw verklaringen over uw gsm aanpast naargelang de vragen die u hierover worden gesteld, en dat u niet meer moeite heeft gedaan om via uw oom nog enig bewijs van de bedreigingen te bekomen, toont opnieuw het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal aan.

Uit bovenstaande wordt geconcludeerd dat er aan uw problemen met I.I. geen geloof kan worden gehecht. Aangezien aan uw problemen geen geloof wordt gehecht, is het evenmin geloofwaardig dat uw broer ten gevolge van deze problemen om het leven kwam.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw familie zich nog in Somalië bevindt en er geen sprake is van vervolging is ten aanzien van hen. U hebt nog contact met uw oom en uw kinderen (zie CGVS I, p. 8 + CGVS II, p. 3). Sinds december 2021 zou uw familie niets meer hebben gehoord van al-Shabaab (zie CGVS II, p. 13). U stelt bovendien dat het goed gaat met uw familie (zie CGVS I, p. 8 + CGVS II, p. 3). Vermits uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met al-Shabaab niet geloofwaardig zijn, zijn er geen indicaties om aan te nemen dat u in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd.

Het door u neergelegde medisch attest van 26 november 2021 kan geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uit dit attest kan enkel worden afgeleid dat u een fractuur aan uw enkel had, niet waar, in welke omstandigheden of door wiens toedoen u dit hebt opgelopen.

Tenslotte haalt u ook een vrees aan wat betreft uw besnijdenis, en u legt ter ondersteuning een attest van besnijdenis type 3 neer. Het CGVS stelt echter vast dat u hieromtrent geen toekomstige vrees aannemelijk hebt gemaakt. Wanneer u gevraagd wordt of er voor u iets zou veranderen op het vlak van uw besnijdenis als u terug naar Somalië zou gaan, stelt u van niet, omdat u reeds de extreemste vorm onderging (zie CGVS I, p. 9). U stelt dat het wel zou kunnen dat uw oom u naar een dokter zou brengen als u terugkeert maar u denkt niet dat dat zou gebeuren (zie CGVS I, p. 10). Uw vrees hierover blijkt dus enkel hypothetisch te zijn. Daarnaast stelt u ook dat u nog last hebt van uw besnijdenis en dat u pijn ervaart als u uw regels gaat krijgen (zie CGVS I, p. 9). U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw besnijdenis. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud haalt u dit probleem bovendien niet aan. Uit uw verklaringen, noch uit het door u neergelegde medisch attest kan derhalve worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane besnijdenis niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane besnijdenis. U kan voor een

beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat betreft uw vrees dat uw dochters besneden zullen worden (zie CGVS I, p. 9), moet opgemerkt worden dat uw dochters zich op dit moment in Somalië bevinden. Uit deze vrees in hoofde van uw dochters kan geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en

vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians (20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oogandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oogandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze

categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/ remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontploffte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Lower Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht.

Verzoekster benadrukt dat haar regio van herkomst en nationaliteit niet ter betwisting staat.

Verzoekster gaat in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zij houdt vast aan de door haar afgelegde verklaringen en wijst op haar profiel, als jonge ongeschoolde vrouw afkomstig uit een familie van veehouders en landbouwers. Zij wijst tevens op het gegeven dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld.

Verzoekster hekelt dat de beoordeling dat haar verklaringen “niet doorleefd” zijn een subjectieve beoordeling inhoudt.

Zij gaat in op de omstandigheden van haar echtscheiding, evenals op de omstandigheden waarin zij haar tweede echtgenoot leerde kennen en waarom zij een relatie aanging met iemand over wie zij weinig wist en die geheimzinnig deed. Zij benadrukt de problemen nadat zij l. afwees en gaat in op het gebrek aan bewijsmateriaal.

Verzoekster gaat in op haar verhoogde kwetsbaarheid, vanwege het slachtofferschap van VGV en fysieke geweld binnen het huwelijk. Zij hekelt dat de commissaris-generaal onvoldoende heeft doorgevraagd over de VGV en het huiselijk geweld, evenals over haar sociaaleconomische en familiale leefwereld.

Zij gaat uitvoerig in op de door haar ondergane VGV type III en het risico op herhaalde vervolgingen in dit verband. Zij wijst op het belang van een gendersensitieve procedure, waar een proactieve houding van de

commissaris-generaal mag worden verwacht. Zij wijst op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoekster in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij geeft aan dat zij afkomstig is uit een regio waar Al-Shabaab heel actief is, zodat de situatie ronduit gevaarlijk is, zeker voor vrouwen zonder de bescherming van een echtgenoot. Zij wijst op het gebrek aan een familiaal netwerk om op terug te vallen. *“Als laaggeschoolde alleenstaande vrouw, de afwezigheid van enige scholing en noemenswaardige werkervaring en het gebrek aan elke financiële zelfredzaamheid, de precare veiligheidssituatie, kan [zij] nergens effectieve bescherming genieten”*, zo stelt verzoekster. Verzoekster stipt aan dat vrouwen een disproportioneel groot risico lopen om slachtoffer te worden van gericht geweld. Vrouwen zonder mannelijke bescherming lopen gevaar. Het “vrouw-zijn” kan aanleiding geven tot vervolging op basis van een bepaalde sociale groep. Vrouwen zijn economisch zwak en vrouwen die niet bekend zijn met het gebied of de clans, lopen een enorm risico.

2.2. Ter ondersteuning van haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende werkende hyperlinks toe:

“3.<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-2018-3-asielprocedure-beoordeling-bewijsmiddelen.pdf>

4.<https://nansen-refugee.be/nl/2020/02/17/nansen-profiel-2020-1-de-nood-aaninternationale-bescherming-van-somalische-vrouwen-slachtoffer-van-genitale-verminkingtype-iii/>

5.<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/03/NANSEN-Gegronde-vrees-totvervolging-van-een-all-eenstaande-ontheemde-vrouw-zonder-netwerk-in-Somali%C3%ABdie-slachtoffer-werd-van-FGM-Feb-2019.pdf>

6.<http://www.refworld.org/docid/3d36f1c64.html>

7.<https://www.amnesty.org/download/Documents/POL1067002018ENGLISH.PDF>

8. <https://www.refworld.org/docid/5b7bcc4da.html>”

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 25 februari 2025, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij hij de *“COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (GVG) van 20 februari 2025”*.

3.2. Verzoekster maakt op 26 februari 2025, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij zij medische attesten en een schrijven van haar maatschappelijk assistent inzake een geplande desinfectatie voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster onder meer een vrees voor vervolging aan, omwille van het risico op een herhaalde vervolging, met name het risico op het opnieuw ondergaan van een infibulatie (VGV type III).

5.1.2. De Raad merkt op dat *in casu* bij het verzoek om internationale bescherming een medisch attest werd neergelegd, waaruit blijkt dat verzoekster slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking type III (hierna:

VGV) in Somalië. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “*dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). Ook in de EUAA Country Guidance Somalië van augustus 2023 wordt aangegeven dat VGV een vervolgingsdaad uitmaakt. *In casu* kan de VGV, waarvan verzoekster het slachtoffer is, dus als vervolging worden gekwalificeerd.

5.1.3. De Raad wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

5.1.4. Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van, wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, dient te worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. In deze past het dan ook om de beschikbare landeninformatie, aangaande infibulatie en het risico op herinfibulatie, van naderbij te bestuderen.

5.1.5. De Raad baseert zich op de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. In deze Country Guidance wordt verder, onder meer, verwezen naar de volgende landeninformatie, waarop de Raad zich tevens baseert: Denmark, DIS, *Somalia: Female Genital Mutilation (FGM)* van februari 2021 en COI Query Somalia, “*Forms and prevalence of repeated FGM/C*” van 21 april 2023. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend. Bijna alle vrouwen in Somalië hebben een vorm van VGV ondergaan en er zijn geen indicaties dat deze cijfers in dalende lijn zouden gaan. Integendeel werd in begin 2022 een stijging van de cijfers waargenomen. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV hebben ondergaan, waarbij de meest voorkomende vorm de infibulatie is (64,2 %). Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzetten tegen VGV en overwegen om hun dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uiten wel een voorkeur voor de Sunni vorm (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Specifiek wat betreft infibulatie en het risico op re-infibulatie, blijkt dat vrouwen voorafgaand aan het huwelijk, een bevalling of om medische redenen een desinfibulatie ondergaan. Dit kan gebeuren door een gezondheidsmedewerker, dan wel door de echtgenoot van de vrouw zelf (waarbij dit laatste voornamelijk voorkomt in Zuid-Somalië). Een bron van de UNFPA (United Nations Population Fund) geeft aan dat re-infibulatie vaak voorkomend (“*very common*”) is in Somalië, waarbij dit gebruikelijk gebeurt na een bevalling. Re-infibulatie komt voor in alle delen van Somalië, waarbij er geen geografische verschillen zijn. De re-infibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijder. Een UNICEF expert geeft aan dat de re-infibulatie herhaaldelijk wordt gedaan, meestal na de bevallingen van twee tot vier kinderen. Re-infibulatie kan ook voorkomen om andere redenen, bijvoorbeeld na seksueel geweld, een buitenhuwelijkse relatie of indien de eerste infibulatie niet naar wens gebeurde. Er is echter geen sprake van een systematische re-infibulatie na bevalling of echtscheiding in Somalië. Wat betreft de inspraak van een vrouw bij de beslissing over de re-infibulatie is er sprake van verschillende standpunten. Er wordt aangegeven dat vrouwen moeilijk kunnen ingaan tegen de aanwezigheid van de vroedvrouw of de (vrouwelijke) familieleden. Er zijn ook gevallen van vrouwen die een re-infibulatie ondergingen, niettegenstaande dat zij uitdrukkelijk aangaven dit niet te willen of die hierover voorafgaand niet geconsulteerd werden. Wanneer een vrouw geen re-infibulatie wilt ondergaan, maar wanneer haar echtgenoot of familie dit wel van haar verwacht, is het bijzonder moeilijk voor de vrouw om zich hiertegen te verzetten. Er zijn ook gevallen waarbij de vrouw ‘vrijwillig’ opteert voor een re-infibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om de echtgenoot seksueel tevreden te houden en aldus te vermijden dat de echtgenoot een andere vrouw neemt, of nog omdat de vrouwen het oncomfortabel vinden om na een jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoekster om bij terugkeer naar Somalië opnieuw te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individueel

onderzoek op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren, zoals de leeftijd, de familiale status, het type van de reeds ondergane VGV, de familiale houding ten overstaan van VGV, enzovoort (EUAA “*Country guidance: Somalië*”, augustus 2023, p. 124). Vervolging van personen die onder dit profiel vallen kan plaatsvinden omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel om omwille van religieuze redenen. De informatie bijgebracht door de commissaris-generaal bij aanvullende nota – en meer bepaald de “*COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*” van 20 februari 2025 – ligt grotendeels in lijn met voorgaande bevindingen en staat alleszins niet toe om tot een andersluidend oordeel te komen of vast te stellen dat de informatie opgenomen in de EUAA “*Country guidance: Somalië*” van augustus 2023 niet langer actueel is.

5.1.6. Er staat *in casu* niet ter betwisting dat verzoekster een infibulatie (VGV type III) heeft ondergaan. Uit de stukken neergelegd bij aanvullende nota blijkt dat verzoekster een afspraak heeft vastgelegd om een desinfibulatie te ondergaan. Ter terechtzitting werd verzoekster hieromtrent bevraagd. Zij geeft aan dat de desinfibulatie die zij hier wenst te ondergaan een schande zal uitmaken als zij terugkeert naar Somalië. Geconfronteerd met de vaststelling dat uit de landeninformatie blijkt dat een herinfibulatie minder relevant wordt, vanaf het tweede tot vierde kind, geeft verzoekster aan dat dit zo is voor vrouwen die in een stad leven, maar dat zij in een klein dorpje woont, alwaar het steeds een schande is om “geopend” te zijn. Verder gevraagd naar het verloop van haar zwangerschappen, stelt verzoekster dat zij vijf kinderen heeft, waarvan zij telkens vaginaal beviel. Na de eerste drie kinderen werd verzoekster opnieuw geïnfibuleerd, na het vierde kind niet en na het vijfde kind weer wel. Gevraagd naar de omstandigheden van deze geboorten, geeft verzoekster aan dat de herinfibulatie telkens gebeurde door de vroedvrouw in het dorp en dat haar vierde kind ter wereld werd gebracht door een vroedvrouw van buiten het dorp, die aldus geen herinfibulatie uitvoerde. Zij vreest dat haar gebruikelijke vroedvrouw bij een volgend kind haar wens om niet te worden geïnfibuleerd niet zal respecteren. Verzoekster geeft hierbij aan dat zij zich, toen zij nog in Somalië woonde, ook niet bewust was van het gegeven dat een (her)infibulatie slecht was, maar dat zij zich nu realiseert dat dergelijke praktijken niet normaal zijn. Rekening houdend met dit bewustwordingsproces, evenals de zeer hoge prevalentiegraad van VGV in Somalië en de omstandigheid dat dergelijke praktijken dermate cultureel zijn ingeburgerd, is de Raad van oordeel dat het verzoekster niet ten kwade kan worden geduid dat zij – ondanks dat wel de nodige stukken inzake de door haar ondergane VGV waren opgesteld – niet op eigen initiatief uitgebreide en verdere verklaringen hierover heeft afgelegd.

5.1.7. Rekening houdend met het voorgaande, komt het aan de commissaris-generaal toe om verzoekster uitvoeriger te horen over haar infibulatie VGV type III, wat haar opvattingen hierover zijn en of zij intussen reeds de voorziene desinfibulatie heeft laten uitvoeren en, indien ze de desinfibulatie heeft ondergaan, wat de impact hiervan op het risico op een herhaalde vervolging bij een terugkeer naar Somalië is. Het kan hierbij opportuun zijn te achterhalen waarom verzoekster, niettegenstaande de landeninformatie in andersluidende zin, zelfs na een vijfde kind opnieuw werd gedesinfibuleerd, evenals te achterhalen in welke mate verzoekster hiervoor (werkelijk) toestemming heeft gegeven, dan wel dat dit haar werd opgedrongen door de vroedvrouw of een ander persoon. Eveneens kan het opportuun zijn te achterhalen in welke mate verzoekster de vrijheid heeft om bij een eventuele volgende zwangerschap beroep te doen op de vroedvrouw van buiten het dorp, die haar vierde kind ter wereld bracht en die geen herinfibulatie uitvoerde. Vervolgens komt het aan de commissaris-generaal toe om verzoeksters verklaringen hierover te beoordelen in het licht van de beschikbare landeninformatie, tezamen bekeken met de objectieve medische gegevens die in huidige zaak voorliggen, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeksters zaak om na te gaan of er *in casu* goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw – voor een intussen vierde maal – zal worden onderworpen aan de reeds ondergane daad van vervolging bij een terugkeer naar Somalië.

5.1.8. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

5.1.9. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijfentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES